

БОГОПОСВЯЧЕНЕ ЖИТТЯ

В УКРАЇНСЬКІЙ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ

МАТЕРІАЛИ V СЕСІЇ
ПАТРІАРШОГО
СОБОРУ
УКРАЇНСЬКОЇ
ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ
ЦЕРКВИ

31 СЕРПНЯ
4 ВЕРЕСНЯ
2011
ПРУДЕНТОПОЛІС
БРАЗИЛІЯ

БОГОПОСВЯЧЕНЕ ЖИТТЯ

В УКРАЇНСЬКІЙ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ

МАТЕРІАЛИ V СЕСІЇ
ПАТРІАРШОГО
СОБОРУ
УКРАЇНСЬКОЇ
ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ
ЦЕРКВИ

**31 СЕРПНЯ
4 ВЕРЕСНЯ
2011**

ПРУДЕНТОПОЛІС
Б Р А З И Л І Я

Львів
Видавництво «Свічадо»
2012

УДК 271.4-732.3/4
ББК 86.377Г
М 75

Упорядники:
Сестра Луїза Цюпа, СНДМ
Ірина Расяк

М 75 Богопосвячене життя в Українській Греко-Католицькій Церкві :
Матеріали V сесії Патріаршого Собору Української Греко-Като-
лицької Церкви. – Львів : Свічадо, 2012. – 336 с.

ISBN 978-966-395-603-9

УДК 271.4-732.3/4
ББК 86.377Г

ISBN 978-966-395-603-9

© Секретаріат Патріаршого Собору
Української Греко-Католицької Церкви

ЧОМУ БОГ КЛИЧЕ ДО БОГОПОСВЯЧЕНОГО ЖИТТЯ?

Преоув. владика Венедикт (АЛЕКСІЙЧУК)

єпископ-помічник Львівської Архєєпархії УГКЦ

Заглиблюючись у таємницю покликання, відверто можемо ствердити, що ніхто не зможе до кінця збагнути, з якою метою Господь кличе до богопосвяченого життя. Коли ми замислюємося над значенням слова «покликання», то розуміємо, що йдеться про поклик Божий, про Божу ініціативу. **Він – Той, хто кличе.** Отже, основою кожного покликання до богопосвяченого життя є сам Бог. Він є Тим, хто обирає людину до такого стилю життя.

Отже, **покликання кожного з нас завжди залишається тайною** – містерією Божого вибору. Святе Письмо неодноразово наголошує це. Боже покликання на початку, як правило, закрите для всіх нас, хіба що його можна порівняти із зерном любові, яке Бог сіє в наших серцях і яке поволі розвивається, і лише з часом ми можемо зауважити його присутність. Так пророк Самуїл, коли Бог покликав його помазати Давида на ізраїльського царя, зіткнувся з таємничістю Божого вибору. Пророк очікував, що старший син Єссея Еліяв є тим, кого Бог покликав, але отримав таку відповідь: «Бог не дивиться так, як дивиться людина» (див. 1 Сам. 16, 7). Христос вибирав своїх апостолів теж не за людською логікою. Якщо Натанаїла, можемо припустити, Бог вибрав, бо в ньому не було лукавства, то вибір усіх інших апостолів залишається для нас таємницею. Так само є і з покликанням до богопосвяченого життя. Вдивляючись в особисте життя, кожен з нас може розповісти історію свого покликання, вказати на тих чи інших людей, на події чи обставини, які мали вплив на покликання. Проте ми завжди свідомі того, що, остаточно, сам Господь покликав нас до цього життя. Він вибрав і покликав нас з-посеред багатьох наших друзів і знайомих, близьких і рідних. Покликання – це не один короткотривалий момент, в якому ми відразу стаємо дозрілими богопосвяченими особами. Господь вибрав і покликав богопосвячених осіб до особливого

життя. Він обдарував їх тим, що, живучи на землі, вони можуть наслідувати ангелів, прославляючи Господа своїм життям.

Ми можемо лише пробувати роздумувати, чому Бог кличе людину, але не можемо ніколи й нікого покликати, не можемо стати на місце Бога, **ми не спроможні «виготовляти» покликання**. Хочу наголосити – це виключно Божя прерогатива.

Останнім часом спостерігаю зі свого досвіду, що в більшості випадків особи, які вступають до монастиря, приходять зі середовища, в якому не знали богопосвячених осіб. Часто можна простежити, що ця людина йде наче навпомацки, що вона йде до першого-ліпшого монастиря, який трапився на дорозі, що **саме Бог її вибрав і попровадив**.

Христос постійно кличе вибраних осіб, аби йшли за Ним і навколо Нього творили спільноту. Ця посвята Богові є особистою відповіддю Христові на Його поклик. Хто відповідає на цей поклик, зобов'язується, своєю чергою, провадити своє життя згідно з ідеалом, який бачить в особі Христа. Богопосвячені особи зобов'язуються наслідувати Христа в дуже особливий спосіб, вдивляючись у Нього і намагаючись перенести на себе всі риси Його особи. Особливо уподібнитися до Нього в любові до інших. Тоді Христос немовби стає видимим у богопосвячених особах.

Варто підкреслити, що ми, богопосвячені особи, маємо повсякчасно пам'ятати, що **Бог довіряє нам свідчити про Себе**, свідчити саме в тих обставинах, де Він нас поставив. Він у своєму Промислі все влаштовує якнайкраще для спасіння кожної людської особи. Обставини і місце, де ми перебуваємо, є ідеальними для нашого освячення і спасіння. Де найважче по-людськи, там найлегше стати святим. Саме тому нам треба дотримуватися традиції Святих Отців, яка каже: «Спасай себе, і тисячі навколо тебе спасуться». Переображуючись й освячуючись, ми дістаємо змогу допомагати тисячам навколо нас. Інші, дивлячись на нас і на наше життя, будуть відкривати для себе Бога, і ми своїм життям зможемо провадити найкращу місію і «світити» іншим, своєю святістю вказувати іншим людям на Господа. Так, як радіоактивний метал зі своєї природи випромінює радіоактивне проміння, так богопосвячена людина зі своєї суті, переображеної в Бозі, випромінює Божу присутність.

Блаженний Папа Іван Павло II казав, що Церква тепер потребує у світі не так вчителів, як свідків. Бог потребує своїх свідків. А хто може бути свідком у суді? Той, хто бачив, хто був свідком чогось. Тому **богопосвячена особа може лише тоді бути свідком, коли має свій досвід Бога**. А якщо ми не маємо свого досвіду Бога і проповідуємо про Нього, то ми – брехуни. І це стосується кожного християнина. Люди дуже добре чують на проповіді, чи священник говорить, бо десь це прочитав, чи він говорить із власного досвіду. Може, не раз, здавалось би, говорить про звичайні речі, але передає свій досвід Бога.

Ми, богопосвячені особи, є тими, які мали б рішуче зректися світу і всіх його вигод. Якщо ми знову починаємо цього всього шукати в богопосвяченому житті, то через це стаємо фальшивими свідками Божими. Говорячи про одне, живемо іншим; взяли на себе обов'язок бути світлом, а ним не є, виправдовуючи себе тим, що тепер так жити неможливо. І цим самим, не ставши синами світла, стаємо, самі того не усвідомлюючи, синами темряви. У мене виникає запитання: чи не було б краще не одягати монашої одежі й не розпочинати богопосвяченого життя, ніж, зробивши це, надалі шукати всіх принад світу і цим вводити в оману людей, які оточують нас. Бо всі люди, маючи безсмертну душу, десь у її глибині потребують тих, хто старається провадити життя ангелів Божих.

Один із ранніх Отців Церкви, святий Іринеї Ліонський, каже, що кожна людина покликана бути сіянням Божої слави. **Бог кличе богопосвячених осіб, аби вони стали Його іконою**, відображали Його у своїй особі. Один з Отців пустелі каже: «Хто бачив брата свого, той бачив Бога». Наша місія бути такими, щоб люди, поглянувши на нас, зустрічалися з відблиском Божої слави. А пізнавши нас, відкривали для себе образ Божий. Пригадується мені історія про мовчазну проповідь старця і учня. Старець каже: «Йдемо сьогодні в місто проповідувати». Йшли вони містом, зайшли в одне місце, друге, йшли, говорили. Вертаються назад, тоді учень питає: «Коли вже будемо проповідувати?». А старець також запитав: «А ми до того часу що робили?». І це сутність богопосвяченої особи: вона не є нейтральною, як ми деколи собі уявляємо, вона або проповідує Христа, свідчить, або не проповідує. Погляньте: якщо

десь є добрий священник, добра монахиня, добра монаша спільно-та, постійно люди, як бджоли на мед, «летять», бо люди чують там Бога.

Один успішний бізнесмен-банкiр, який свого часу, хоча і був вихований у побожній родині, але відрікся віри і став комуністом заради кар'єри в колишній Югославії, подорожуючи літаком до Індії, пережив зустріч з Матір'ю Терезою, яка була його сусідкою в часі польоту. Вона його не наvertsала, не наводила жодних аргументів, не переконувала. Лише перед тим як вийти з літака, сказала йому одну-єдину фразу: «Ви мусите знати. Бог вас дуже любить». Ця проста фраза в один момент перетворила войовничого атеїста на ревного католика, який до сьогодні не соромиться давати свідчення про Христа при кожній нагоді. Будь-хто міг би сказати для того чоловіка, що Бог його любить. Але це не мало б того ефекту. Мати Тереза, променіючи Божою любов'ю, могла сказати це слово так, що сила Божа могла достукатися до затверділого серця.

Як казав, вже згадуваний, святий Іринеї Лiонський, ніхто не може піти за Богом, поки не побачить в очах іншого сяння Царства Божого. Можемо говорити дуже гарно про ті чи інші речі, але в нас кажуть: краще раз побачити, ніж сім раз почути. Тому завдання богопосвячених осіб і богопосвячених спільнот – бути саме тим сянням Небесного Царства.

Бог кличе певних осіб, щоб вони були спеціалістами, які розвивають у собі правдиву християнську духовність, **щоб вони були наче взірцем, іконою, якою мала б бути кожна людина.** Якщо ми хворі, то шукаємо доброго лікаря. Богопосвячені особи мусять бути добрими спеціалістами своєї справи. Світські люди шукають професіоналів, так само й ми маємо бути висококваліфікованими фахівцями, які можуть, для прикладу, коли хтось питає, як молитися, доступно й ґрунтовно пояснити, як потрібно молитися, а не просто сказати: «Молись “Отче наш” і “Богородице Дiво”». Люди не вимагають від богопосвячених осіб, щоб вони були добрими лікарями, вчителями, а хочуть, щоб вони були добрими «спеціалістами» з Божих питань. Тому я переконаний, що **Бог кличе осіб до богопосвяченого життя, аби вони були прикладом розвитку духовної сфери людини і Божим знаком тут, на землі.**

Містерія покликання до богопосвяченого життя привідкривається нам у біблійній розповіді про Марту і Марію (див. Лк. 10, 38-42): Марта клопоталася багато, а Марія вибрала частку, яка не відійметься від неї. Але я маю глибоке переконання, що Марія згодом могла клопотатися ще більше, ніж Марта. Чому? Бо Марта на початку клопоталася, робила те, що вважала за потрібне. А Марія сиділа біля ніг Христа, вслухалася, що Бог від неї потребує, що Бог хоче їй сказати, що Бог їй хоче доручити, що вона мала б робити. Покликана особа, образно кажучи, «продає» все, що має і ким вона є, «сидить» у ніг Господа, аби посідати скарб, безцінну перлину, і купити поле, де міститься правдиве багатство – Христос. Саме тоді, позбувшись усього, вона в Бозі посідає все. Отже, Господь кличе не до якоїсь праці чи харизми: активність богопосвяченої особи мала б впливати з її споглядання Христа. Тому мета богопосвяченого життя полягає не лише в зовнішній, хай якою вона була б, діяльності, а найперше у внутрішньому наближенні до Бога. Будь-яка праця не є метою богопосвячених осіб сама по собі, а радше логічним наслідком глибокого духовного життя.

Для мене яскравим прикладом є сестри Матері Терези з Калькутти, які для нас класично є представниками «соціальних працівників», котрі багато працюють з бідними. Але мало знаємо про те, що ці сестри проводять щодня у молитві щонайменше 5 годин. І цей час у молитві дає їм силу пізнавати, чого Бог від них хоче, бо богопосвячена особа без молитви не здатна до ефективного активного служіння. Отож насмілюся ствердити, що **Бог кличе до богопосвяченого життя не стільки для того, щоб особа чимось Йому служила, а щоб найперше була з Ним.** Саме тому основою нашого богопосвяченого життя, хай яким би воно не було – більш чи менш активним, – завжди є аскеза і молитва – ці два засоби, які дають нам змогу бути з Богом.

Коли шукаємо найперше Царства Небесного, все інше доповнюється і вирішується. Бог кличе до богопосвяченого життя, щоб Його шукати і пізнавати Його волю. Це – найголовніше. Коли шукаємо Бога і Його волі, то бачимо, де Бог хоче провадити кожного з нас до спасення і чи в той чи інший період свого життя маємо більше

часу віддавати молитві чи праці. Бог може деколи провадити нас до контемплативного життя – тоді слід відкласти активну працю. А деколи Бог може покликати нас до якоїсь праці – тоді не слід втікати на самоту. Життя богопосвяченої особи ніколи не може бути закостенілим. Воно завжди чутливе на потреби Церкви, суспільства. Але щоб бути чутливими, треба бути в Бозі.

Покликання до богопосвяченого життя має пророчий характер. Часто на це звертають дуже мало уваги. Зазвичай ми розуміємо, що пророк – це той, хто пророкує. Але пророк – це найперше той, якого вибрав Бог. Практично ніхто з пророків не хотів бути пророком, але їх вибрав і покликав Бог. І ми бачимо, що їх не приймали, – так само, коли говорити загально, не осуджуючи нікого, світ не приймає богопосвяченого життя. Більшість, думаю, 90 відсотків, батьків на початку, коли син чи дочка заявляє, що хоче йти до монастиря, не погоджуються. Чому так? Тому, що Божого поклику ми ніколи не можемо зрозуміти. Батьки завжди дивляться зі своєї «дзвіниці», зі свого середовища, зі своєї перспективи, зі своєї ситуації. Їм важко побачити за тим Бога, важко прийняти, що Бог кличе саме їхню дитину. Бог потребує осіб на взір пророків – свідчити про Нього й чинити Божу волю. Блаженний Папа Іван Павло II в Апостольському листі *Orientalis lumen (Світло Сходу)*, Ватикан, 1995, (далі – OL), підкреслює, що «монастир – це пророче місце, в якому створіння стає прославою Бога, а заповідь любові, якщо її конкретно практикують, стає ідеалом людського співжиття; де людська істота шукає Бога без перепон і перешкод, стаючи прикладом для всіх, носячи їх у своєму серці та допомагаючи їм шукати Бога» (п. 9).

Святий Василій Великий каже: «Монах – це досконалий християнин». І на Сході завжди було так, що монах був тим прототипом для людей, зразком християнина. Тому саме **богопосвячене життя є пророчим знаком для християнина**, голосом Бога, який у конкретній ситуації, у конкретний час і в конкретному народі показує можливість життя згідно з євангельськими заповідями. Богопосвячені особи стараються жити цілковито згідно з Євангелієм, починають жити свідомістю Небесного Царства, яке надходить й архітектором та будівничим якого є Бог.

Ще іншою причиною, чому Бог кличе до богопосвяченого життя, є **участь у Христовому царському служінні, в обороні Божого народу перед нападами на його ідентичність**. Бо лише той, хто ідентично переживає правдивий досвід Бога, може передати його іншим. Лише через правдиве життя з Богом можна по-справжньому зрозуміти істинну духовність і вчення Церкви, перейняти це й передати іншим. Можемо вивчати богослов'я в університеті – це нормально, але безпосереднього досвіду Бога ми не можемо перейняти на студентській лаві. Те, чого вчать нас в університеті, є теж досвідом, чийсь досвідом, і якщо ми живемо винятково цим чужим досвідом, то ми є не автентичними, ми є плагіаторами. Монашество – це те, що дає безпосередній досвід. Як казали на Сході: богослов лише той, хто молиться. Це не значить протиставляти особистий досвід досвідові Церкви, який виражений у догматичних формулах чи богословському спадку Церкви. Богослов'я дає можливість через роздумування перевіряти свій особистий досвід.

Мені раніше було незрозуміло, чому ми молимося, наприклад, «за Богом бережений народ наш, все військо, правління...». У якийсь момент, роздумуючи над цим, усвідомив, що, коли стаються різні розрухи, люди «набувають» здатності чинити страхітливі речі. Наприклад, Гессе, керівник концтабору в Освенцімі, який знищив мільйони людей, свого часу мав стати священиком. Бачимо, як певні обставини змінюють людське життя. Це, звичайно, не знімає з кожного моральної відповідальності, але певні обставини змінюють людину. Але і людина теж впливає на обставини, освячує, перемінює, переображує їх. **Бог покликає людей до богопосвяченого життя, аби вони своїм життям у Бозі, своєю присутністю в цьому світі освячували світ.**

Богопосвячене життя – це не багато знати – це тим, що знаєш, жити. Тому апостоли, оскільки вони повірили й почали цим жити, могли бути ефективними благовісниками. Християнство – це не одна з чергових релігій, це життя в Христі, це не стосунки: Бог там, а я тут. Це те, що ми живемо в Бозі і Бога являємо. І в перших віках християнства люди були шоковані іншістю християн. Згадаймо, що біблійні вирази, якими означають святість, – гебрійське «кадош» та грецьке «гагіос», – насамперед означають інакшість, відмінність

від цього світу, відмінність від його грішної ситуації, в якій він існує після гріхопадіння. І сама ця інакшість стає в богопосвяченому житті активним свідченням Бога і Його святості.

Про це говорить нам і приклад святого Пахомія. Він був римським воїном. Приїхавши якимось до одного села, відразу побачив, що там щось не те, щось інакше. Відразу спитав, що то за люди. Вони були християнами. Це і спричинилося до його навернення. Тому є потреба, аби богопосвячені особи жили саме в спільноті, де, живучи в любові, могли свідчити своїм ставленням одні до одних і до інших про Бога. Саме тому про деяких богопосвячених осіб кажуть, що це інокі й інокіні, значить, вони інакші і мають інакші стосунки, аніж зазвичай люди у світі.

Богопосвячені спільноти є місцем, де Царство Боже актуалізується, і це місце, де відбувається явлення Бога. Чому все-таки спільноти? Тому, що в кожного з нас досвід Бога є суб'єктивним, а спільноти дають нам змогу той досвід Бога все більше об'єктивізувати, все більше й більше в діалозі любові, в діалозі розмови, у братньому порозумінні. Особистий досвід зі суб'єктивного стає об'єктивним, спільним. У спільноті той досвід Бога міняється, передається і збагачується, адже в певний час одному легше йти за Богом, іншому – тяжче, а потім навпаки.

Отож, повертаючись до нашого питання, чому Бог кличе до богопосвяченого життя, можемо лише зазначити, що то Він кличе, Він вибирає, невідомо як, чому й коли. Це тайна. Проте кожен може розказати свою історію покликання, свою участь у цій тайні. Можна дуже глибоко аналізувати обставини, мотиви, причини, проте за тим всім стоїть Бог. Ми лише можемо констатувати факт, що **богопосвячене життя є своєрідним Богоявленням і явленням Царства Божого, і вказувати іншим цей правдивий образ буття кожної людини. Із цього, без сумніву, випливає головне завдання богопосвяченої особи – вказувати своїм життям, що значить бути християнином.**

І на завершення хотів би сказати декілька слів щодо покликання до наших спільнот. Без сумніву, вони залежать від того, наскільки ми, богопосвячені особи, у наших спільнотах живемо автентичним монашим життям, адже саме це є незамінною умовою народження

нових покликань. Голос Божий ніколи не замовкає. Він завжди посилає своє натхнення Божому народові, а вже від нас залежить, чи ми не перешкоджаємо своїм поганим прикладом життя дійти Його голосові до нових покликань.

Маю надію, що наш Собор принесе добрі плоди, а саме, що він дасть усім нам – єпископам, священикам, мирянам і богопосвяченим особам – усвідомити завдання, покликання і роль богопосвячених осіб у житті Церкви. Як також дасть поштовх богопосвяченим особам до переосмислення якості нашої посвяти, допоможе оновити духовне життя та переродиться в певні реальні кроки, скеровані на подальший розвиток богопосвяченого життя в Українській Греко-Католицькій Церкві.

Зміст

Декрет про скликання V-ї сесії Патріаршого Собору УГКЦ	5
Скорочені назви церковних документів	7
Узагальнення резолюцій єпархіальних Соборів, які відбулися у 2010-2011 роках в рамках підготовки до V сесії Патріаршого Собору УГКЦ	11
Програма V сесії Патріаршого Собору УГКЦ	16
Слово-привітання Блаженнішого Патріарха Святослава (Шевчука), Глави і Отця УГКЦ, на відкритті V сесії Патріаршого Собору УГКЦ	20
Слово-привітання преосвященного владика Володимира (Ковбича)	24
Привітальне слово преосв. владика Івана Браз де Авіз – префекта Конгрегації у справах Інститутів богосвяченого життя і Товариств апостольського життя	26
Слово-привітання префекта Конгрегації у справах Східних Церков Леонардо Сандрі	28
Список делегатів і гостей собору	33

Тема першого дня: **БОЖИЙ ПОКЛИК**

<i>отець Тарас Барщевський</i> РОЗДУМИ НАД БІБЛІЙНИМ ТЕКСТОМ	41
<i>Преосв. владика Венедикт (Алексійчук)</i> ЧОМУ БОГ КЛИЧЕ ДО БОГОПОСВЯЧЕНОГО ЖИТТЯ?	46
<i>Єромонах Леонтій (Тумовський)</i> ТРАДИЦІЙНЕ МОНАШЕСТВО	55
<i>диякон Богдан (П'єтничко)</i> МОНАШЕСТВО В ІСТОРІЇ І ТРАДИЦІЇ УГКЦ	62
<i>сестра Наталія (Мельник), СПР</i> ІДЕНТИЧНІСТЬ БОГОПОСВЯЧЕНИХ ОСІБ В УГКЦ	80

<i>сестра Дія (Стасюк), ЧСВВ</i> ХАРИЗМА ЗАСНОВНИКІВ БОГОПОСВЯЧЕНИХ СПІЛЬНОТ У НАШІЙ ЦЕРКВІ (КОЖНОГО ЗГРОМАДЖЕННЯ).....	101
<i>отець Луїс (Глинка), ЧБМФ</i> ПРИСУТНІСТЬ ВІЗАНТІЙСЬКИХ ЗГРОМАДЖЕНЬ, ЧИНІВ І КОНГРЕГАЦІЙ ЛАТИНСЬКОГО ПОХОДЖЕННЯ В УГКЦ.....	111
<i>Філомена Процик, КСІ</i> СПІЛЬНОТИ БОГОПОСВЯЧЕНИХ МИРЯН В УКРАЇНСЬКІЙ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ.....	126

Тема другого дня:

ПОСЛАННИЦТВО БОГОПОСВЯЧЕНИХ ОСІБ

<i>отець Тарас Барщевський</i> РОЗДУМИ НАД БІБЛІЙНИМ ТЕКСТОМ	132
<i>Блаженніший Патріарх Любомир (Гузар)</i> ЧОГО ОЧІКУЄ ЦЕРКВА ВІД БОГОПОСВЯЧЕНИХ ОСІБ У СУЧАСНОМУ СВІТІ.....	137
<i>Євгенія В. Осатчук</i> ЧОГО ОЧІКУЮТЬ МИРЯНИ ВІД БОГОПОСВЯЧЕНИХ ОСІБ?	142
<i>отець Борис Гудзяк</i> РОЛЬ БОГОПОСВЯЧЕНОГО ЖИТТЯ В КУЛЬТУРІ Й ОСВІТІ.....	148
<i>сестра Лідія Анна (Савка), ЧСВВ</i> СЛУЖІННЯ БОГОПОСВЯЧЕНИХ ОСІБ У СФЕРІ ШКІЛЬНИЦТВА	163
<i>отець Маріо (Маринюк), ЧСВВ</i> ДОСВІД МІСІЙНОЇ ПРАЦІ БОГОПОСВЯЧЕНИХ ОСІБ У БРАЗИЛІЇ	169
<i>Преосв. владика Даниїл (Козлинський)</i> ЄВАНГЕЛІЗАЦІЯ І КАТЕХИЗАЦІЯ В СУЧАСНІЙ ЦЕРКВІ.....	187
<i>сестра Беатриса (Орібка), СКСА</i> ОСІДКИ ЖИТТЯ І ПРАЦІ ЗГРОМАДЖЕННЯ.....	192

<i>сестра Маврикія (Гайович), СНДМ</i> СОЦІАЛЬНА ПРАЦЯ СЕСТЕР-СЛУЖЕБНИЦЬ НЕПОРОЧНОЇ ДІВИ МАРІЇ.....	198
<i>Марія Магдалина Лозова, КСІ</i> СОЦІАЛЬНЕ СЛУЖІННЯ.....	207

Тема третього дня:

ВИХОВАННЯ (ФОРМАЦІЯ) БОГОПОСВЯЧЕНИХ ОСІБ

<i>отець Тарас Барщевський</i> РОЗДУМИ НАД БІБЛІЙНИМ ТЕКСТОМ.....	215
<i>отець Марко Морозович</i> ЦЕРКОВНЕ ПРАВИЛО ЯК ДЖЕРЕЛО ЛІТУРГІЙНОГО І ДУХОВНОГО ВИХОВАННЯ БОГОПОСВЯЧЕНИХ ОСІБ.....	220
<i>д-р Павло Сергій Макух Ногас</i> СІМ'Я ЯК СЕРЕДОВИЩЕ ДЛЯ ВИХОВАННЯ ПОКЛИКАНЬ.....	237
<i>Назар Дуда</i> РОЛЬ МОЛОДІЖНИХ ХРИСТІЯНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ У ПЛЕКАННІ ПОКЛИКАНЬ.....	251
<i>сестра Дженес (Солюк), СНДМ</i> ПАРАФІЯЛЬНА СПІЛЬНОТА ЯК СЕРЕДОВИЩЕ ПЛЕКАННЯ ПОКЛИКАНЬ ДО БОГОПОСВЯЧЕНОГО ЖИТТЯ.....	261
<i>Блаженніший Патріарх Святослав (Шевчук)</i> РОЛЬ І МІСЦЕ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ В ЖИТТІ БОГОПОСВЯЧЕНИХ ОСІБ.....	267
<i>Протоархимандрит Василій (Ковбич), ЧСВВ</i> ОСНОВНЕ ФОРМУВАННЯ БОГОПОСВЯЧЕНИХ ОСІБ.....	279
<i>Преосв. владика Діонісій (Ляхович), ЧСВВ</i> ПОСТІЙНА ФОРМАЦІЯ ЯК ПІДГОТОВКА ДО МАЙБУТНОСТІ В БОГОПОСВЯЧЕНОМУ ЖИТТІ.....	294

Пропоновані питання до дискусій та підсумки праці в групах	308
Резолюції V-ї сесії Патріаршого Собору УГКЦ на тему: «Богосвячене життя в УГКЦ»	313
Звернення делегатів V-ї сесії Патріаршого Собору Української Греко-Католицької Церкви на тему «Богосвячене життя в УГКЦ» до богосвячених осіб, монахів та монахинь, членів мирянських інститутів, духовенства і мирян УГКЦ.....	317
Святішому Вселенському Архиєреєві Венедикту XVI, Папі Римському.....	319
Завершальне слово Блаженнішого Патріарха Святослава (Шевчука) на закритті V-ї сесії Патріаршого Собору «Богосвячене життя в УГКЦ»	321
Проповідь Блаженнішого Патріарха Святослава (Шевчука) на Божественній Літургії 4 вересня 2011 року Божого	324
Звернення делегатів V-ї сесії Патріаршого Собору УГКЦ на тему «Богосвячене життя в УГКЦ» до Синоду Єпископів УГКЦ.....	327
Витяг із постанов Синоду Єпископів Української Греко- Католицької Церкви, що відбувся у м. Куритибі (Бразилія) 5–10 вересня 2011 року Божого, що стосується V-ї сесії Патріаршого Собору УГКЦ «Богосвячене життя в УГКЦ»	328

БОГОПОСВЯЧЕНЕ ЖИТТЯ
В УКРАЇНСЬКІЙ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ

Матеріали V сесії Патріаршого Собору
Української Греко-Католицької Церкви

Прудентополіс (Бразилія)

31 серпня – 04 вересня 2011 р. Б.

Літературний редактор
Галина Наконечна

Богословський редактор
Тереза Ференц

Технічний редактор
Світлана Клим

Підписано до друку 17.08.12. Формат 60х84 1/16.

Папір офс. Офс. друк. Ум.-друк. арк. 19,6.

Ум. фарбовідб. 20,1. Обл.-вид. арк. 13,5.

ТзОВ Видавництво «Свічадо»

Свідоцтво серія ДК № 1651 від 15.01.2004 р.

79008, м. Львів, а/с 808, вул. Винниченка, 22.

Тел.: (032) 235-73-09, факс: (032) 240-35-08

e-mail: post@svichado.com, url: www.svichado.com

Віддруковано у ТзОВ «Книгодрук»

Свідоцтво № 787105 від 04.11.1997 р.

Львівська обл., Пустомитівський р-н,
с. Кротошин, вул. Січових Стрільців, 35.